

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 10.5.2000
KOM(2000) 279 endelig

2000/0116 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om fremme af elektricitet fra vedvarende energikilder inden for
det indre marked for elektricitet**

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1 INDLEDNING

Hovedmålsætningen med dette direktivforslag er at skabe rammerne for en væsentlig stigning på mellemlang sigt i andelen af elektricitet produceret på vedvarende energikilder (VEK-E) i EU. Direktivet er en vigtig del af pakken af foranstaltninger til opfyldelse af den forpligtelse til at reducere emissionen af drivhusgasser, som EU indgik i Kyoto, og skal ses i lyset af den vejledende målsætning om at fordoble de vedvarende energikilders andel af elproduktionen fra de nuværende 6% til 12% af det samlede interne energiforbrug, som er opstillet i hvidbogen om vedvarende energikilder, og som Rådet (energi) tilsluttede sig i maj 1998.

Med direktivets målsætning for øje foreslås det at pålægge medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at VEK-E-andelen øges i overensstemmelse med de energi- og miljøpolitiske mål i den pågældende medlemsstat og i EU som helhed. Medlemsstaterne skal derfor i nationalt regi opstille og opfylde mål for det fremtidige indenlandske forbrug af VEK-E, som er i tråd med hvidbogen om vedvarende energikilder og de nationale forpligtelser vedrørende nedbringelse af emissionen af drivhusgasser, som de enkelte lande har påtaget sig inden for rammerne af Kyoto-forpligtelserne. Samtlige medlemsstater skal hvert år offentliggøre en rapport, hvori de beskriver de opstillede mål og de foranstaltninger, der er truffet til opfyldelse heraf. Kommissionen evaluerer disse og offentliggør en rapport om medlemsstaternes politikker på baggrund af hvidbogen og Kyoto-forpligtelserne.

Med hensyn til støtteordninger for VEK-E, som i dag anvendes i medlemsstaterne, er Kommissionen nået til den konklusion, at der ikke på nuværende tidspunkt foreligger tilstrækkelige oplysninger til at indføre en harmoniseret fællesskabsstøtteordning, som fastsætter VEK-E-priser ud fra konkurrencen blandt VEK-E-producenter i hele EU. Dette gælder navnlig direkte prisstøtte, som i praksis er den hyppigst anvendte form for støtte. Kommissionen mener dog, at det fortsat må være målet at få etableret en sådan ramme, eftersom dette på mellemlang sigt kan formodes at ville føre til lavere priser på VEK-E og øge andelen af VEK-E i det indre marked. Dertil kommer, at Kommissionen - med henblik på principielt og i praksis at få skabt lige markedsvilkår på det indre marked for elektricitet samt under iagttagelse af EF-traktatens artikel 88, stk. 1, er nødt til at evaluere støtteordninger for elektricitet fra alle energikilder. Kommissionen pålægges derfor i direktivforslaget at overvåge anvendelsen af ordninger for støtte til producenter af elektricitet fra såvel vedvarende som konventionelle energikilder i medlemsstaterne og senest fem år efter dette direktivs ikrafttræden at forelægge en rapport om de erfaringer, der er gjort på området. På grundlag af konklusionerne i denne rapport fremsætter Kommissionen om nødvendigt forslag til en fællesskabsramme for ordninger for støtte til elektricitet fra vedvarende energikilder, som er baseret på principperne i dette direktiv.

For at sikre, at handelen med VEK-E forløber pålideligt og er praktisk mulig, fastsættes det i direktivforslaget, at medlemsstaterne skal indføre et system til oprindelsescertificering af VEK-E.

Endelig indeholder direktivforslaget bestemmelser om en række ledsageforanstaltninger, som skal skabe lige vilkår og øge andelen af VEK-E på det indre

marked for elektricitet, og som navnlig angår de administrative procedurer og spørgsmål vedrørende elforsyningsnettet.

2 DETALJERET GENNEMGANG AF FORSLAGET

2.1 Mål for forbruget af elektricitet fra vedvarende energikilder (artikel 3)

Fremme af vedvarende energikilder er en vigtig målsætning for EU, såvel af hensyn til miljøet som for at sikre og sprede forsyningskilderne samt styrke den sociale og økonomiske samhørighed. Dette fremhæves navnlig i Kommissionens hvidbog om vedvarende energikilder, som fik Rådets og Europa-Parlamentets tilslutning¹.

Da vedvarende energikilder i væsentlig grad kan bidrage til opfyldelsen af EU's forpligtelse til at reducere emissionen af drivhusgasser, er fremme af disse energikilder i EU en vigtig del af den pakke af foranstaltninger, som må iværksættes, hvis Kyoto-protokollen skal efterkommes, og senere af pakken af politiske tiltag til opfyldelse af yderligere forpligtelser.

Vedvarende energikilder spiller også en vigtig rolle i integreringen af miljøet i energipolitikken, jf. henstillingerne fra Det Europæiske Råd i Cardiff i 1998, idet målsætningen, som understreget i Amsterdam-traktaten (EF-traktatens artikel 6), er bæredygtig udvikling og integrering af miljøbeskyttelseskrav i alle EU's politikker.

Med udgangspunkt i potentialet for videreudvikling af VEK i EU foreslås det i hvidbogen at fastsætte et vejledende mål på 12% af det interne bruttoenergiforbrug i EU som helhed senest i 2010. Man må holde sig for øje, at dette mål på 12% for vedvarende energikilders samlede andel af det interne bruttoenergiforbrug i hvidbogen er omsat til et specifikt mål for andelen af forbruget af elektricitet fra vedvarende energikilder på 22,1%. Hvidbogen indeholder med andre ord projekteringer for den udvikling af VEK-E, der er behov for, hvis det skal lykkes at opnå det nødvendige bidrag fra elektricitetssektoren til det overordnede mål på 12%. Skal dette mål om en andel på 22,1 % nås, er der behov for en øget indsats såvel på EU-plan som i de enkelte medlemsstater.

I lyset heraf undersøgte man i arbejdsdokumentet "Elektricitet fra vedvarende energikilder (VEK-E) og det indre marked for elektricitet" muligheden for i EU-regi at fastsætte bindende mål for VEK-E-forbruget for samtlige medlemsstater. Som nævnt i arbejdsdokumentet er der vægtige grunde til at vælge denne fremgangsmåde. Hensigtsmæssige målsætninger ville gøre det lettere at nå det mål på 12%, som foreslås i hvidbogen om vedvarende energikilder, og sikre, at VEK-E i betydelig grad medvirker til at opfylde de forpligtelser, EU indgik i Kyoto.

Der er på den anden side gode argumenter for at fastholde et betydeligt råderum for de enkelte medlemsstater, så disse kan vælge den strategi, der på grundlag af forholdene i de enkelte lande er mest hensigtsmæssig med henblik på opfyldelsen af deres klimapolitiske forpligtelser, og således at de om nødvendigt kan tilpasse strategien i overensstemmelse med den fremtidige udvikling.

¹ Kommissionen meddelelse: Energi for fremtiden: Vedvarende energikilder - Hvidbog vedrørende en strategi- og handlingsplan på fællesskabsplan (KOM(97) 599 endelig udg.), Rådets resolution af 8. juni 1998 om vedvarende energikilder (EFT C 198 af 24.6.1998, s. 1), Europa-Parlamentets beslutning om ovenstående meddelelse fra Kommissionen (A4-0207/98).

Samtidig med, at der er et behov for fleksibilitet, er det under alle omstændigheder vigtigt, at VEK-E's betydning fortsat øges væsentligt i samtlige medlemsstater, og at medlemsstaterne påtager sig en aktiv rolle i indsatsen for at nå dette mål. De nødvendige rammer for en sådan udvikling må etableres i form af et fællesskabsdirektiv.

Som følge deraf foreslås det i direktivforslaget, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at VEK-E-forbruget øges i overensstemmelse med ovennævnte energi- og miljøpolitiske målsætninger. Medlemsstaterne pålægges således:

- hvert år at opstille og nå nationale mål for en periode på ti år for det fremtidige indenlandske forbrug af VEK-E enten i kWh eller som en procentdel af elforbruget; disse mål skal være forenelige med de målsætninger, der er opstillet i hvidbogen om vedvarende energikilder, og navnlig med den målsætning om en andel på 22,1% af elektricitet fra vedvarende energikilder af det samlede elforbrug i EU senest i 2010, som er omtalt i bilag I til dette direktiv; de skal desuden være forenelige med de klimapolitiske forpligtelser, EU indgik i Kyoto
- hvert år at offentliggøre de nationale mål samt de foranstaltninger, man har truffet og vil træffe på nationalt plan for at nå disse mål.

Dette betyder, at de enkelte medlemsstater i overensstemmelse med nærhedsprincippet har fuld frihed til at fastsætte de præcise mål og beslutte, hvor højt de enkelte vedvarende energikilder skal prioriteres. Medlemsstaterne skal dog sikre, at de nationale mål og midler, såvel enkeltvis som samlet, er i tråd med målsætningerne i hvidbogen, de klimapolitiske forpligtelser, EU indgik i Kyoto, samt med de nationale forpligtelser, som de enkelte lande måtte have påtaget sig inden for rammerne heraf.

Kommissionen pålægges i direktivforslaget løbende at vurdere, om de nationale mål er i overensstemmelse med disse kriterier, dvs. om de er i tråd med hvidbogens målsætninger og Kyoto-forpligtelserne, samt hvert år at offentliggøre sine konklusioner i en rapport. Konkluderer Kommissionen, at de nationale mål ikke er i overensstemmelse med ovennævnte krav, fremlægger den forslag for Europa-Parlamentet og Rådet om individuelle og obligatoriske nationale mål.

Med det formål at vejlede medlemsstaterne i fastsættelsen af nationale mål, der er i overensstemmelse med hvidbogen, indeholder direktivets præambel visse retningslinjer for, hvilket niveau de nationale mål skal ligge på, hvis hvidbogens målsætning skal opfyldes. Beregningen af vejledende VEK-E-mål for medlemsstaterne bygger på princippet om, at målene samlet skal være i overensstemmelse med hvidbogens målsætning, og at dette skal opnås ved en fælles indsats, der tager udgangspunkt i de teknologiske og økonomiske muligheder i de enkelte medlemsstaters støtteordninger (artikel 4)².

Medlemsstaterne opererer med forskellige ordninger for støtte til VEK-E i nationalt regi, herunder investeringsstøtte, skattefritagelse, -nedsættelse eller -restitution og støtte til den pris, producenten får for sin vare (direkte prisstøtte). Sidstnævnte er i de

² Detaljerede oplysninger om anvendte data og metoder vil blive stillet til rådighed af Kommissionen i løbet af lovgivningsprocessen.

fleste medlemsstater det væsentligste redskab til fremme af VEK-E. Takket være de teknologiske fremskridt og stigende stordriftsfordele falder omkostningerne med stor hast, men det forventes alligevel, at det på mellemlang sigt fortsat vil være nødvendigt at yde støtte.

Under ordninger for direkte prisstøtte modtager producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder direkte eller indirekte statsreguleret økonomisk støtte i form af et tilskud pr. kWh, der tilvejebringes og sælges. Der benyttes i øjeblikket først og fremmest to typer ordninger for direkte prisstøtte i EU, nemlig i) kvotebaserede ordninger og ii) fastprisordninger.

i) Kvotebaserede ordninger, som først og fremmest anvendes i Det Forenede Kongerige, Irland og Nederlandene og efter planen skal indføres i Danmark og Flandern, er baseret på prisfastsættelse på grundlag af konkurrence mellem VEK-E-producenterne om de midler, der er til rådighed i henhold til det mål for andelen af VEK-E, den pågældende medlemsstat har lagt sig fast på. Inden for denne type ordning benyttes der i øjeblikket to forskellige systemer, nemlig systemet med grønne certifikater og det udbudsbaserede system.

I systemet med **grønne certifikater** sælges VEK-E til markedspriser. Med henblik på at få finansieret ekstraomkostningerne ved produktionen af VEK-E og sikre, at den ønskede mængde VEK-E produceres, pålægges alle forbrugere en forpligtelse til at købe en vis mængde grønne certifikater af VEK-E-producenter på grundlag af en fast procentdel, eller kvote, af deres samlede elforbrug/-produktion. Da forbrugerne ønsker at købe disse certifikater så billigt som muligt, opstår der et sekundært marked for certifikater, hvor VEK-E-producenter konkurrerer indbyrdes om salget af de grønne certifikater.

I et **udbudsbaseret system** foretager regeringen en række udbud vedrørende levering af VEK-E, som efterfølgende leveres på kontrakt til det lokale forsyningsselskab til den pris, der er blevet fastsat på grundlag af udbuddet. De ekstraomkostninger, der er forbundet med købet af VEK-E, lægges over på slutbrugerne af elektricitet via en særlig afgift.

ii) Fastprisordningerne, som finder anvendelse i adskillige EU-lande, og i særdeleshed Tyskland og Spanien, er kendetegnet ved, at der fastsættes en bestemt pris for VEK-E, som elselskaberne, almindeligvis distributører, skal betale indenlandske VEK-E-producenter. I disse systemer fastsættes der principielt ikke nogen kvote eller maksimumsgrænse for VEK-E i medlemsstaterne. Indirekte fastsættes der dog en sådan grænse eller kvote i kraft af den pris, der sættes på VEK-E. En variant af fastprisordningen er ordninger med fast pristillæg, hvor regeringen betaler VEK-E-producenter et fast pristillæg eller en miljøbonus som supplement til den almindelige pris eller spotprisen for elektricitet. I de tilfælde, hvor de faste priser er knyttet til markedsprisen for elektricitet, vil der i praksis ikke være stor forskel på fastprisordninger og ordninger med fast pristillæg. Regeringen kan regulere den faste pris eller det faste pristillæg for at tage højde for faldende omkostninger.

Ovenfor beskrevne ordninger, og navnlig fastprisordningerne, har generelt været meget effektive redskaber til at øge VEK-E's andel af EU's elproduktion væsentligt. Så længe elpriserne ikke fuldt ud afspejler de samfunds- og miljømæssige omkostninger og fordele ved de anvendte energikilder, vil det være nødvendigt inden for rammerne af EF-traktaten og navnlig artikel 87 og 88 heri at opretholde og

udbygge disse ordninger, hvis det skal lykkes at nå de nationale mål, som medlemsstaterne i dette direktiv pålægges at fastsætte.

Spørgsmålet er imidlertid, hvordan ordningerne kan tilpasses de nye rammebetingelser for det indre marked for elektricitet. Det ville være ønskeligt, om markedet for VEK-E, som er omfattet af prisstøtteordninger, i sidste instans får udbytte af fordelene ved det indre marked, som er under udvikling. Dette ville i praksis indebære, at man sikrer *handel og konkurrence* i hele EU mellem sidestillede leverandører af VEK-E. Såvel handelen som konkurrencen ville bidrage til at øge andelen af VEK-E i EU, idet omkostningerne ville blive nedbragt, ligesom det ville blive nemmere til fulde at udnytte potentialet for VEK-udvikling i EU, som ofte afhænger af geografiske forhold.

Der er imidlertid ikke i øjeblikket grundlag for handel og konkurrence i hele EU inden for VEK-E, der er omfattet af prisstøtteordninger. Faktisk omfatter alle de nuværende prisstøtteordninger udelukkende støtte til nationale VEK-E-producenter, som sælger til det indenlandske marked.

Dette kendetegn ved de nuværende ordninger kunne ændres, derved at man etablerede rammerne for en gradvis overgang fra rent nationale ordninger til ordninger, som er åbne for alle producenter i EU. Dette ville efterhånden føre til et egentligt EU-marked for VEK-E inden for rammerne af det indre marked for elektricitet. I princippet kan dette mål nås på to måder:

Én fremgangsmåde ville indebære, at medlemsstaterne viderefører deres nationale støtteordninger (under forudsætning af, at de er i overensstemmelse med reglerne for statsstøtte), men ophører med at udvælge på grund af nationalitet og åbner mulighed for deltagelse af udenlandske producenter og i sidste instans for handel og konkurrence i VEK-sektoren. Fordelen ved denne fremgangsmåde er, at den i overensstemmelse med nærhedsprincippet forudsætter bibeholdelse af princippet om nationale ordninger, samtidig med at disse åbnes for deltagelse af udenlandske producenter. Ulempen er, at anvendelsen af flere forskellige ordninger på samme tid - selv med adgang for udenlandske producenter - vil kunne skabe fordrejninger på markedet, blandt andet fordi alle VEK-E-producenterne vil forsøge at drage fordel af den nationale ordning, der er forbundet med de bedste vilkår med hensyn til priser osv.

En anden mulighed ville være at lade de nationale ordninger erstatte af et promotionssystem, der anvendes på harmoniseret vis i EU-regi, dvs. ét system, der er fælles for hele EU. Derved kunne man undgå ovenfor beskrevne problemer ved samtidig anvendelse af flere forskellige nationale ordninger. På grund af den relativt begrænsede erfaring med de forskellige prisstøtteordninger på nationalt plan, navnlig det nyskabende system med "grønne certifikater", er det imidlertid vanskeligt at afgøre, hvad en sådan ordning bør gå ud på. Faktisk er det på grundlag af de foreliggende oplysninger ikke på nuværende tidspunkt muligt at konkludere, at en af de eksisterende modeller alene bør danne udgangspunkt for et indre marked for VEK-E.

I lyset af disse overvejelser samt de mange bidrag til denne debat har Kommissionen besluttet ikke i første omgang at lade direktivet indeholde regler om prisstøtteordninger. Denne fremgangsmåde har den fordel, at der bliver mere tid til at udarbejde en EU-ramme på basis af de erfaringer, der høstes på nationalt plan i den

nærmeste fremtid, ligesom modellen forekommer forsvarlig, så længe det er en forholdsvis begrænset andel af VEK-E, der er omfattet af nationale prisstøtteordninger i EU.

Ordninger for direkte prisstøtte må dog på mellemlang sigt tilpasses principperne for det indre marked, først og fremmest for at lette videreudviklingen af VEK-E gennem forbedring af handels- og konkurrencevilkårene, men også for at undgå, at ordningerne kommer i modstrid med EF-lovgivningen, efterhånden som andelen af VEK-E øges.

I forbindelse med en sådan tilpasning må ikke blot ordninger for direkte prisstøtte, men alle eksisterende støtteordninger tages i betragtning, så der kan skabes et fuldstændigt overblik og sikres overensstemmelse mellem de forskellige former for støtte. Dertil kommer, at det - med henblik på principielt og i praksis at få skabt lige markedsvilkår på det indre marked for elektricitet - er nødvendigt også at evaluere støtteordninger for elektricitet fra konventionelle energikilder samt at vurdere, hvordan sidstnævnte påvirker markedet for VEK-E. Kommissionen pålægges derfor i direktivet at overvåge anvendelsen af de nuværende støtteordninger i medlemsstaterne og senest fem år efter dette direktivs ikrafttræden forelægge en rapport om de erfaringer, der er gjort med anvendelsen af de forskellige nationale ordninger. På grundlag af konklusionerne i denne rapport fremsætter Kommissionen om nødvendigt forslag til en fællesskabsramme for ordninger for støtte til elektricitet fra vedvarende energikilder. Med det formål at få skabt visse perspektiver allerede i denne fase indeholder direktivet dog en definition af de principper, der vil skulle danne grundlag for et sådant forslag, nemlig:

- forenelighed med principperne for det indre marked for elektricitet
- hensyntagen til de forskellige teknologiers karakteristika
- effektivitet og enkelhed
- anvendelse af de overgangsordninger, der er nødvendige for at fastholde investorernes tillid og undgå strandede omkostninger.

Det skal understreges, at denne fremgangsmåde ikke er ensbetydende med, at EF-lovgivningen ikke finder anvendelse på støtteordninger, så længe den kommende EU-ramme ikke er på plads. Kommissionens vurdering af, hvorvidt ordninger er forenelige med statsstøttereglerne, sker på baggrund af fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse. Kommissionen fremlagde for nylig et ændret udkast til rammebestemmelser. Disse reviderede rammebestemmelser vil lette anvendelsen af nationale ordninger for støtte til VEK-E, idet de indeholder klare og gunstige regler og samtidig sikrer, at disse er i overensstemmelse med traktatens statsstøtteregler.

Kommissionen insisterer på, at der må gøres fremskridt med hensyn til at vedtage dets forslag til Rådets direktiv fra 1997 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter (KOM(97) 30 endelig udg. af 12.3.1997). Forslaget tilsigter at oprette en ny fællesskabsramme, som gør det muligt at omstrukturere de nationale beskatningssystemer og sikre en bedre opfyldelse af de nationale målsætninger inden for bl.a. miljø- og energipolitik uden at kompromittere virkeliggørelsen af et centralt mål for EU - det indre marked.

2.2 Oprindelsescertificering

Der er behov for mekanismer, der gør det muligt at identificere VEK-E på det indre marked for elektricitet. De erfaringer, man har høstet på nationalt plan, viser, at forbrugerne bliver mere og mere interesserede i at købe ren elektricitet, selvom den i øjeblikket er dyrere end elektricitet fra konventionelle energikilder. Desuden vil for eksempel anvendelsen af økologisk betingede skattefordele i medlemsstaterne kunne nødvendiggøre oprindelsescertificering af importeret elektricitet, således at det dokumenteres, hvilken primærenergikilde der er anvendt.

På denne baggrund og for at sikre optimale vilkår for handelen med VEK-E må der indføres et oprindelsescertificeringssystem, der garanterer køberne, at den elektricitet, de køber, faktisk er produceret på vedvarende energikilder. I mangel af et sådant system vil det ikke alene være vanskeligt for potentielle importører at identificere producenter af VEK-E, "flergangssalg" af VEK-E vil også kunne blive et problem. Af de i punkt 2.5 beskrevne grunde foreslår Kommissionen at lade elektricitet fra store vandkraftværker med en kapacitet på over 10 MW være omfattet af certificeringssystemet. Selvom et fælles EU-system for certificering og kontrol i mange henseender mest effektivt ville opfylde behovet for en VEK-E-oprindelsesgaranti, foreslås det, at den enkelte medlemsstat - i hvert fald indtil videre - skal have ansvaret for at udstede garantier til VEK-E-producenterne på dens område. Det skal af garanticertifikaterne fremgå, hvilke energikilder den pågældende mængde elektricitet er produceret på. I overensstemmelse med de i punkt 2.5 anførte ræsonnementer skal det af certifikater for vandkraftværker fremgå, om det pågældende anlægs kapacitet er på over eller under 10 MW. Certifikaterne vil skulle anerkendes gensidigt af medlemsstaterne. Efter at have konsulteret eksperter fra de enkelte medlemsstater vil Kommissionen, når den aflægger rapport om direktivets gennemførelse, beskrive den form og de metoder, medlemsstaterne bør anvende, når de udsteder garantier. Om nødvendigt vil Kommissionen på det tidspunkt stille forslag om yderligere foranstaltninger på dette område.

Det må erkendes, at der vil kunne opstå problemer med svig, og disse må forebygges fra starten. Ovennævnte garantier vil være meget værdifulde, og uden passende kontrolprocedurer vil de kunne blive gjort til genstand for forfalskning. Effektiv gensidig anerkendelse forudsætter, at der hersker gensidig tillid. Med det formål at fremme og styrke denne tillid fastsættes det i direktivforslaget, i) at medlemsstaterne skal indføre passende mekanismer, der sikrer, at certificeringsproceduren er både korrekt og pålidelig, ii) at medlemsstaterne skal fremlægge en årlig rapport, hvori de redegør for de foranstaltninger, de har truffet for at sikre, at der ikke finder svig sted, iii) at Kommissionen på basis af medlemsstaternes rapporter regelmæssigt udarbejder en overordnet rapport, og iv) at "opfølgingsgruppen", sammensat af nationale eksperter og oprettet som led i opfølgningen af eldirektivet, mindst én gang om året evaluerer de erfaringer, som høstes på dette område, og eventuelt fremsætter forslag til hensigtsmæssige foranstaltninger. Det er endvidere fastsat i direktivet, at Kommissionen vil bilægge konflikter, f.eks. konflikter mellem medlemsstater angående gyldigheden af sådanne garantier.

2.3 Administrative procedurer (artikel 6)

En væsentlig hindring for en yderligere udbygning af VEK-E-produktionen i EU er de forvaltnings- og planlægningsprocedurer, som potentielle producenter skal

iagttage. Dette er blevet understreget af flere organisationer, der repræsenterer vindkraftproducenter og andre producenter af VEK-E.

Artikel 4-6 i eldirektivet indeholder grundreglerne på dette område, som især foreskriver, at hvor der benyttes en bevillingsprocedure, skal reglerne være objektive og ikke-diskriminerende.

Det er imidlertid værd at bemærke, at disse regler, som ofte er udarbejdet for både store produktionsanlæg og små VEK-E-projekter, lægger en stor byrde på VEK-E-producenternes skuldre på grund af deres mere beskedne størrelse, såvel generelt som med hensyn til størrelsen af produktionsanlægget.

På denne baggrund og i lyset af behovet for at fremme VEK-E-producenternes muligheder i hele EU vil harmonisering på dette område sandsynligvis frembyde store fordele. En sådan fremgangsmåde ville dog også være forbundet med en række ulemper. Planlægningsprocedurerne er meget forskellige fra medlemsstat til medlemsstat og afspejler de lige så forskellige miljømæssige, demografiske og føderative forhold i Fællesskabet.

Derfor - og under fornøden iagttagelse af nærhedsprincippet - foreslås det ikke at gennemføre specifik harmonisering på dette område.

Der er ikke desto mindre behov for at gøre fremskridt på dette område. Det foreslås derfor at kræve følgende af alle medlemsstater:

- i) De skal tage de eksisterende planlægnings- og forvaltningsprocedurer, som potentielle VEK-E-producenter skal følge, op til revision med henblik på at afgøre, hvad der eventuelt kan gøres for at mindske de bureaukratiske hindringer for øget VEK-E-produktion, såsom a) oprettelse af enstrengede strukturer for behandling af bevillingsansøgninger, b) effektiv samordning mellem de forskellige forvaltningsorganer, der er involveret, og fastsættelse af rimelige tidsfrister, c) indførelse af en særligt hurtig planlægningsprocedure for VEK-E-producenter, d) indførelse af regler om, at en bevillingsansøgning automatisk anses for imødekommet, hvis det kompetente organ ikke har truffet afgørelse om en ansøgning inden udløbet af en bestemt frist, (e) udarbejdelse af særlige retningslinjer for planlægning af VEK-E-projekter, f) udpegelse på nationalt, regionalt eller lokalt plan af arealer, som er egnede til nye anlæg til produktion af VEK-E og g) etablering af uddannelsesprogrammer for det personale, der er ansvarligt for bevillingsprocedurerne.
- ii) De skal senest to år efter dette direktivs ikrafttræden fremlægge en rapport, hvori der redegøres for, hvilke foranstaltninger der vil blive iværksat. På grundlag af de nationale rapporter forelægger Kommissionen en rapport om medlemsstaternes erfaringer, hvori der sættes fokus på bedste praksis.

2.4 Spørgsmål vedrørende nettilslutning og -forstærkning (artikel 7)

VEK-E-producenter må kunne være sikre på, at de kan levere til transmissionsnettet. Dette er særlig vigtigt, fordi VEK-E-projekter ofte er små, og producenterne derfor er økonomisk sårbare over for afbrydelser i deres levering af elektricitet.

Medlemsstaterne pålægges derfor i direktivforslaget at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at transmissionsnetoperatørerne på deres område giver fortrinsret til levering af elektricitet fra vedvarende energikilder.

Dertil kommer, at VEK-E-producenter, som ønsker at levere el til forsyningsnettet, skal tilsluttes. Det kan i den forbindelse være nødvendigt med bekostelige installationer, især til elektricitet fra vindmøller, som ofte produceres i områder langt fra nettet. Omkostningerne ved nettilslutning kan derfor føre til en væsentlig forøgelse af de samlede investeringsomkostninger og derved virke hæmmende for udbygningen af installationer. Dette skyldes navnlig, at mange VEK-E-produktionsanlæg har en beskedent størrelse, idet dette betyder, at tilslutningsomkostningerne udgør en betydeligt større del af de samlede omkostninger til et VEK-E-anlæg end til et konventionelt anlæg.

Dertil kommer, at det kan blive nødvendigt at forstærke nettet ved at anlægge nye kraftledninger eller at opgradere de eksisterende, efterhånden som nye produktionsanlæg tilsluttes. Spørgsmålet om, hvem der skal betale for disse netforstærkende investeringer, vil kunne indvirke på det generelle tempo, hvori VEK-E-producenter tilsluttes.

På den anden side kan tilslutningen af en ny producent også indebære fordele for forsyningsnettet. Hvis anlægget tilsluttes det rigtige sted i systemet, kan det forstærke forsyningsnettet ved sin blotte eksistens og således udvide eller støtte nettet. Dermed kan forstærkninger som netoperatøren har påtænkt at gennemføre, blive overflødige eller udsættes.

For at kunne fungere effektivt skal det indre marked for elektricitet frembyde lige vilkår for alle eksisterende og potentielle elproducenter. Det gør det nødvendigt at afgifter for tilslutning af generatorer af VE-strøm er en korrekt afspejling af de økonomiske fordele og omkostninger ved tilslutningen så det undgås at tilslutnings- og netsystemomkostninger bliver urimeligt prohibitive.

Det skal bemærkes, at medlemsstaterne i henhold til eldirektivets artikel 7, stk. 2, skal påse, at der udarbejdes og offentliggøres tekniske forskrifter og driftskrav vedrørende produktionsanlægs tilslutning til transmissionsnettet, og at disse krav er objektive og ikke-diskriminerende. Der findes imidlertid ikke en tilsvarende bestemmelse for distributionssystemet.

Det er blevet foreslået, at tilslutningsomkostningerne for VEK-E-producenter som hovedregel bør bæres af netoperatøren, hvilket vil kunne fremme etableringen af VEK-E-produktionsanlæg. Det er dog tvivlsomt om denne fremgangsmåde kan anses for passende. Den ville nemlig føre til en situation, hvor afstanden til nettet ville være irrelevant for potentielle investorer. En sådan fremgangsmåde ville dermed tilskynde til etablering af urentable anlæg. For at sikre en korrekt udbygning af VEK-E-sektoren i EU er det tværtimod vigtigt, at der fuldt ud tages højde for alle relevante investeringer, herunder omkostningerne ved nettilslutning.

Det forekommer ikke rimeligt at fastsætte bindende bestemmelser om deling af omkostningerne ved tilslutning og andre netomkostninger på EU-plan. Dog bør det sikres, at reglerne på medlemsstatsplan følger visse overordnede principper:

- De fulde omkostninger og fordele i forbindelse med tilslutningen af et nyt VEK-E-anlæg må være gennemsigtige.

- Der må tages hensyn til fremtidige omkostninger og fordele for forsyningsnettet, f.eks. udeblevne eller udsatte forstærkninger.
- Der må gælde regler for kompensationsbetalinger, i tilfælde af at producenter, der tilsluttes nettet, drager fordel af et netaktiv (tilslutning eller forstærkning), som er forbundet med og betalt af en producent, der blev tilsluttet nettet før dem.

Medlemsstaterne må sikre, at de fordele, som VEK-E-anlæg kan tilføre forsyningsnettet i form af udeblevne systemtab, fuldt ud afspejles i de anvendte tarifsystemer.

I henhold til artikel 8, stk. 4, skal medlemsstaterne i den rapport, de skal udarbejde vedrørende mindskelse af de lovgivningsmæssige hindringer (artikel 7, stk. 2), også beskrive de foranstaltninger, der skal træffes for at lette adgangen til elforsyningsnettet for elektricitet produceret på vedvarende energikilder. Disse foranstaltninger skal omfatte en eventuel indførelse af tovejsmåling.

2.5 Definitioner i direktivforslaget (artikel 2)

Den grundlæggende definition på VEK-E i dette direktivforslag er elektricitet, der er produceret på vedvarende, ikke-fossile energikilder, navnlig ”vind, sol, geotermisk varme, bølge- og tidevandsenergi, vandkraft fra anlæg med en kapacitet på under 10 MW og biomasse”, idet der ved biomasse forstås produkter fra land- og skovbrug, vegetabilsk affald fra landbrug, skovbrug og fødevarerproduktion, ubehandlet træaffald samt korkaffald. De forpligtelser, der udspringer af direktivet vedrørende nationale mål for forbruget af elektricitet fra vedvarende energikilder (artikel 3), udstedelse af garantier for, at elektricitet fra vedvarende energikilder faktisk er produceret på vedvarende energikilder (artikel 5), administrative procedurer (artikel 6) og spørgsmål vedrørende elforsyningsnettet (artikel 7), skal opfyldes af medlemsstaterne for alle de ovennævnte VEK-E-kilder.

Kommissionen har lige siden hvidbogens vedtagelse gentagne gange givet udtryk for sin opfattelse af, at vandkraft fra store vandkraftværker helt klart er en vedvarende energikilde. Kommissionen har ligeledes anført, at elektricitet produceret på store vandkraftværker generelt er konkurrencedygtig, og at det derfor ikke er nødvendigt at yde særlig støtte hertil. Der findes imidlertid gode argumenter for at lade store vandkraftværker omfatte af bestemmelserne om nationale mål (artikel 3) og oprindelsescertificering (artikel 5).

Det vejledende mål på 12%, der er opstillet i hvidbogen, omfatter også elektricitet fra store vandkraftværker. Det er derfor i tråd med målsætningen i hvidbogen, at de mål for det fremtidige forbrug af VEK-E, som medlemsstaterne skal opstille på nationalt plan, omfatter elektricitet fra store vandkraftværker. Naturligvis ville det være muligt rent matematisk at skære elektricitet fra store vandkraftværker ud af hvidbogens målsætning og medlemsstaternes mål, men dette ville resultere i en tilsvarende reduktion i det velkendte 12%-mål og deraf afledte nationale mål, hvilket kunne give anledning til forvirring.

Dertil kommer, at for så vidt som Kommissionen anerkender vandkraft fra store anlæg som en vedvarende energikilde, vil certificering heraf indebære en merværdi for forbrugeren, som har en legitim interesse i at vide, om elektriciteten er produceret

på vedvarende energikilder. Dette gælder navnlig i forbindelse med frivillige købsordninger.

Da elektricitet fra store vandkraftværker i princippet er konkurrencedygtig, og der ikke foreligger beviser for det modsatte, er der dog ingen grund til, at store vandkraftværker skulle drage fordel af en fremtidig, harmoniseret støtteordning for hele EU, som for eksempel kunne være et system med grønne certifikater. Det fastsættes derfor i artikel 5, at det af certifikater for vandkraftanlæg skal fremgå, om de pågældende anlægs kapacitet er på over eller under 10 MW. Dette vil gøre det muligt at holde store vandkraftværker ude fra et harmoniseret støttesystem.

2.6 Revision af bestemmelserne i dette direktiv (artikel 8)

Formålet med dette direktiv er at fremme en væsentlig stigning i andelen af VEK-E i hele EU. Udviklingen må derfor følges nøje, ligesom der må træffes de nødvendige foranstaltninger, hvis resultaterne udebliver. Dette er baggrunden for forslaget om, at Kommissionen skal udarbejde detaljerede rapporter til Rådet og Europa-Parlamentet om direktivets gennemførelse, og at der heri skal tages hensyn til:

- de fremskridt, der er gjort i medfør af direktiv 96/92/EF (eldirektivet)
- de fremskridt, der er gjort med hensyn til opfyldelsen af de klimapolitiske forpligtelser
- de fremskridt, der er gjort med hensyn til at få afspejlet de eksterne omkostninger ved produktionen af elektricitet på grundlag af ikke-vedvarende energikilder
- virkningerne af støtteordninger og statsstøtte, hvad angår såvel elektricitet fra vedvarende energikilder som elektricitet, der ikke er produceret på vedvarende energikilder, og
- medlemsstaternes rapporter om de nationale VEK-E-mål og resultaterne af indsatsen for at nå disse, jf. kriterierne i artikel 3.

Denne rapport fremlægges om nødvendigt allerede to år efter direktivets ikrafttræden og under alle omstændigheder senest den 31. december 2004. Kommissionen udarbejder senest den 1. januar 2009 en endelig rapport.

Rapporterne skal i givet fald indeholde konkrete forslag til, hvordan der kan sikres yderligere fremskridt på dette område.

3 EKSPERTGRUPPE

I overensstemmelse med nærhedsprincippet skal en stor del af den nærmere gennemførelse af dette direktiv ske på nationalt plan. De forskellige medlemsstaters erfaringer og sammenligningen af de opnåede resultater skal danne grundlag for den videre udvikling af sammenhængende og effektive systemer for støtte til og handel med VEK-E på EU-plan. Erfaringerne med gennemførelsen af eldirektivet har allerede vist betydningen af en sådan fremgangsmåde. Det foreslås derfor, at man benytter sig af ”opfølgingsgruppen” i denne forbindelse.

4 VIRKNINGERNE FOR ERHVERVSLIVET

Pålæggelsen af en forpligtelse for medlemsstaterne til at opstille mål for det indenlandske forbrug af VEK-E og beskrive de foranstaltninger, der skal iværksættes for at nå disse, kan forventes i væsentlig grad at ville bidrage til udviklingen af VEK-E-sektoren. EU-virksomhederne er i dag blandt de førende på verdensplan inden for udvikling af nye VE-teknologier, og indførelsen af minimumsniveauer for VEK-E-andelen vil give disse virksomheder mulighed for at opretholde og endda forbedre deres konkurrenceevne. Initiativet vil især have stor betydning for små og mellemstore virksomheder, eftersom disse udgør en væsentlig del af branchen.

Endvidere vil den gradvise etablering af et indre marked for VEK-E have en positiv indflydelse på omkostningseffektiviteten. Medlemsstaternes forpligtelse til at tage det eksisterende lovgrundlag op til revision for at mindske bureaukratiske hindringer via forenkling og fremskyndelse af forvaltningsprocedurerne i planlægningsprocessen vil også forbedre erhvervsklimaet. Dette er særlig vigtigt for de små og mellemstore virksomheder, som ofte ikke har den samme ekspertise som store virksomheder i forhandling med de myndigheder, der er ansvarlige for planlægningen.

5 HØRINGER I FORBINDELSE MED UDARBEJDELSEN AF FORSLAGET

Dette forslag fremsættes i forlængelse af hvidbogen fra 1997 om vedvarende energikilder samt den første harmoniseringsrapport og arbejdsdokumentet "Elektricitet fra vedvarende energikilder (VEK-E) og det indre marked for elektricitet". Disse dokumenter har været genstand for indgående drøftelser mellem Kommissionen og styrelser i medlemsstaterne, industribrancher, faglige sammenslutninger og ikke-statslige organisationer. Kommissionen har desuden deltaget i en offentlig høring arrangeret af Europa-Parlamentet om et direktiv om netadgang for elektricitet fra vedvarende energikilder og en sammenligning af eksisterende systemer i EU, deres praktiske virkninger, deres indbyrdes forenelighed og vejen frem. Dertil kommer, at Det Rådgivende Energiudvalg, der er sammensat af repræsentanter for producenterne af elektricitet fra konventionelle og vedvarende energikilder, fagforeninger, forbrugergrupper og miljøgrupper, er blevet hørt om en række spørgsmål af relevans for direktivforslaget. Endvidere er medlemsstaterne blevet bedt om at forelægge oplysninger om de støtteordninger, de anvender. Disse oplysninger offentliggjordes i Kommissionen i et internt arbejdsdokument om støtte til elektricitet fra vedvarende energikilder i medlemsstaterne.

Dertil kommer, at medlemsstaterne er blevet hørt på grundlag af et orienterende notat, som omdeltes på samlingen i Rådet (energi) den 2. december 1999, og som indeholder en kort gennemgang af centrale spørgsmål og muligheder med hensyn til etableringen af en EU-ramme for VEK-E.

Endelig er der blevet afholdt særlige høringer med elforsyningsbranchen og organisationer, der repræsenterer VEK-E-branchen, om de administrative procedurer og om netforstærkningsspørgsmål.

6 KONKLUSIONER

Vedtagelsen af dette direktivforslag er et vigtigt led i EU's strategi for en yderligere forøgelse af vedvarende energikilders andel af elproduktionen i EU og dermed

samtidigt et vigtigt skridt i retning af opfyldelsen af de klimapolitiske forpligtelser, EU indgik i Kyoto.

Direktivets ikrafttræden på dette tidspunkt vil skabe et dynamisk afsæt for en forøgelse af andelen af VEK-E i EU. Dette vil ikke blot komme borgerne og erhvervslivet i EU til gode, men også give et kraftigt skub til EU's udstyrs- og anlægsproducerende virksomheder i VEK-branchen, hvor EU's industri i forvejen er førende såvel i EU som på eksportmarkederne.

Dette vil gavne såvel beskæftigelsen som det teknologiske og industrielle grundlag i EU. Den gunstige indvirkning på beskæftigelsen blev bekræftet i en undersøgelse, der blev udført i 1998-1999: evaluering af de vedvarende energikilders gunstige indvirkning på beskæftigelsen og økonomien i EU³.

Dette direktivforslag vil ikke medføre yderligere udgifter for fællesskabsbudgettet. Udgifter i forbindelse med gennemførelse og overvågning af dette direktivforslag dækkes af det flerårige program til fremme af vedvarende energi i Fællesskabet (Altener), der løber frem til 2002⁴.

³ Undersøgelsen blev finansieret af Europa-Kommissionen under Altener-programmet: Vedvarende energikilders indvirkning på beskæftigelsen og den økonomiske vækst. (Kontrakt nr. 4.1030/E/97/009).

⁴ EFT L 79 af 30.3.2000, s.79.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om fremme af elektricitet fra vedvarende energikilder inden for det indre marked for elektricitet

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg²,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget³,

efter proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) De vedvarende energikilder udnyttes i dag ikke fuldt ud i Fællesskabet, og det er derfor nødvendigt at træffe foranstaltninger til at sikre en bedre udnyttelse af dette potentiale inden for rammerne af det indre marked for elektricitet.
- (2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet⁴ er et vigtigt led i virkeliggørelsen af dette indre marked.
- (3) Ifølge traktatens artikel 6 skal miljøbeskyttelseskrav integreres i udformningen og gennemførelsen af Fællesskabets politikker og aktioner.
- (4) Som anført i hvidbogen om vedvarende energikilder ("hvidbogen")⁵ lægger Fællesskabet stor vægt på at fremme elektricitet fra vedvarende energikilder. Rådet og Europa-Parlamentet har ved henholdsvis resolution af 8. juni 1998 om vedvarende energikilder⁶ og beslutning om Kommissionens hvidbog⁷ godkendt dette såvel af hensyn til miljøet som for at sikre og sprede elforsyningskilderne samt styrke den sociale og økonomiske samhørighed.
- (5) Rådet gav navnlig i sin resolution af 8. juni 1998 sin tilslutning til målet i hvidbogen om vedvarende energikilder på 12% af det interne bruttoforbrug, dvs. forbruget af

¹ EFT C

² EFT C

³ EFT C

⁴ EFT L 27 af 30.1.1997, s. 20.

⁵ KOM(97) 599 endelig udg.

⁶ EFT C 198 af 24.6.1998, s. 1.

⁷ A4-0207/98.

elektricitet, varme og biobrændsler fra vedvarende energikilder i Fællesskabet som helhed og opfordrede til en yderligere indsats på fællesskabsplan og i medlemsstaterne under hensyntagen til forholdene i de enkelte lande.

- (6) I hvidbogen blev det vejledende mål på 12% omsat til et specifikt mål for andelen af forbruget af elektricitet fra vedvarende energikilder. Tages der udgangspunkt i et ajourført scenario for elforbruget, som angivet i dette direktiv, er det vejledende mål på 12% ensbetydende med en andel på 22,1% af elektricitet produceret ved hjælp af vedvarende energikilder.
- (7) En harmoniseret ramme for elektricitet fra vedvarende energikilder indgår som en del af den handlingsplan, der skitseres i hvidbogen.
- (8) Øget brug af elektricitet fra vedvarende energikilder er en vigtig del af den pakke af foranstaltninger, som må iværksættes, hvis Kyoto-protokollen skal efterkommes, samt af enhver pakke af politiske tiltag til opfyldelse af yderligere forpligtelser. De forskellige vedvarende energikilders nettoindvirkning på miljøet bør tages i betragtning ved iværksættelsen af de forskellige foranstaltninger.
- (9) Øget brug af elektricitet fra vedvarende energikilder er et nødvendigt middel til at reducere ikke blot emissionen af drivhusgasser, men også andre skadelige emissioner, bl.a. af SO₂ og NO_x.
- (10) Rådet og Europa-Parlamentet har ved henholdsvis konklusioner af 11. maj 1999⁸ og beslutning af 26. maj 1998 om elektricitet fra vedvarende energikilder⁹ opfordret Kommissionen til at fremlægge et konkret forslag til en fællesskabsramme for adgangen for elektricitet fra vedvarende energikilder til det indre marked. I sin beslutning af 30. marts 2000 om elektricitet fra vedvarende energikilder og det indre marked for elektricitet¹⁰ understregede Europa-Parlamentet desuden, at det er afgørende nødvendigt at fastsætte bindende og ambitiøse mål for vedvarende energikilder på nationalt plan, hvis det skal lykkes at opnå de ønskede resultater og nå Fællesskabets mål. Der bør i overensstemmelse med nærhedsprincippet fastsættes overordnede rammeprincipper og mål på fællesskabsplan, idet den nærmere gennemførelse heraf overlades til medlemsstaterne, så hver medlemsstat kan vælge den ordning, der passer bedst til dens pågældende særlige situation.
- (11) I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, bør der fastlægges almindelige principper for en fællesskabsramme og for fællesskabsmål, men den detaljerede gennemførelse heraf bør overlades til medlemsstaterne, således at hver medlemsstat kan vælge den ordning, der passer bedst til dens særlige situation. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, er dette direktiv begrænset til det minimum, der er påkrævet for at nå disse mål, og går ikke udover, hvad der er nødvendigt med henblik herpå.
- (12) Elektricitet produceret på store vandkraftværker er i øjeblikket den vigtigste form for elektricitet fra vedvarende energikilder, men den kan generelt konkurrere med elektricitet produceret på konventionelle energikilder og bør derfor være udelukket fra

⁸ Nr. 8013/99.

⁹ A4-0199/98.

¹⁰ A5-0078/2000.

dette direktivs anvendelsesområde, med undtagelse af bestemmelserne om nationale mål og oprindelsescertificering.

- (13) Med det formål på mellemlang sigt at sikre elektricitet fra vedvarende energikilder en større andel af markedet må det kræves, at alle medlemsstater i nationalt regi fastsætter mål for forbruget af elektricitet fra vedvarende energikilder samt udarbejder detaljerede planer for, hvordan målene skal nås.
- (14) Det er nødvendigt, at de nationale mål, såvel hver for sig som samlet, er i overensstemmelse med målsætningen om inden udgangen af 2010 at opnå en fordobling af vedvarende energikilders andel af det interne bruttoenergiforbrug i Fællesskabet, som er opstillet i hvidbogen, med de klimapolitiske forpligtelser, Fællesskabet accepterede i Kyoto, samt med de nationale klimapolitiske forpligtelser, de enkelte medlemsstater måtte have påtaget sig inden for rammerne heraf. Der bør fastlægges en ramme, som er baseret på velunderbyggede og gennemskuelige metoder til fastsættelse af sådanne nationale mål.
- (15) Kommission bør evaluere medlemsstaternes nationale mål og politikker og navnlig vurdere, om disse er i overensstemmelse med hvidbogen og med Fællesskabets klimapolitiske forpligtelser, som Fællesskabet accepterede i Kyoto, samt om nødvendigt fremlægge forslag for Europa-Parlamentet og Rådet om individuelle og obligatoriske nationale mål, der kan sikre en sådan overensstemmelse.
- (16) Bedre vilkår for handel og konkurrence ville bidrage til at øge andelen af elektricitet fra vedvarende energikilder inden for Fællesskabet, idet omkostningerne ville blive nedbragt, og det ville blive nemmere til fulde at udnytte potentialet for udvikling af vedvarende energikilder inden for Fællesskabet, som blandt andet afhænger af geografiske forhold.
- (17) Med henblik på at lette handelen med elektricitet fra vedvarende energikilder og for at øge gennemsigtigheden for forbrugerne, når disse skal vælge mellem konventionelt produceret elektricitet og elektricitet produceret på vedvarende energikilder, er certificering af oprindelsesgarantien for denne type elektricitet nødvendig. Det er vigtigt, at alle former for elektricitet fra vedvarende energikilder er omfattet af en sådan oprindelsesgaranti. Bestemmelserne om oprindelsesgaranti bør derfor finde anvendelse på store vandkraftanlæg.
- (18) Offentlig støtte til elektricitet fra vedvarende energikilder er baseret på den antagelse, at den på lang sigt kan konkurrere med konventionelt produceret elektricitet. En sådan støtte vil være nødvendig for at nå Fællesskabets mål for forøgelse af andelen af denne form for energi, navnlig så længe elpriserne på det indre marked ikke fuldt ud afspejler de samfunds- og miljømæssige omkostninger og fordele ved de anvendte energikilder. Behovet for offentlig støtte til vedvarende energikilder anerkendes således også i fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse¹¹. Traktatens bestemmelser, navnlig artikel 87 og 88, finder imidlertid fortsat anvendelse på sådan offentlig støtte.
- (19) Medlemsstaterne har forskellige ordninger for støtte til vedvarende energikilder i nationalt regi, herunder investeringsstøtte, skattefritagelse, -nedsættelse eller -restitution og direkte prisstøtte.

¹¹ EFT C 72 af 10.3.1994, s. 3.

- (20) I betragtning af den begrænsede erfaring med nationale ordninger og den nuværende relativt begrænsede andel af elektricitet fra vedvarende energikilder, der er omfattet af ordninger for prisstøtte i Fællesskabet, er det for tidligt at fastlægge en fællesskabsramme for støtteordninger.
- (21) Det er imidlertid nødvendigt på mellemlang sigt at tilpasse støtteordningerne til principperne for det indre marked for elektricitet, som er under udvikling. Det bør pålægges Kommissionen at følge udviklingen på området og forelægge en rapport om de erfaringer, der er gjort med anvendelsen af de nationale ordninger. På grundlag af konklusionerne i denne rapport bør Kommissionen om nødvendigt forelægge forslag til en fællesskabsramme for ordninger for støtte til elektricitet fra vedvarende energikilder. Dette forslag bør være foreneligt med principperne for det indre marked for elektricitet, tage hensyn til de forskellige teknologiers karakteristika, være rationelt og enkelt og omfatte de overgangsordninger, der er nødvendige for at fastholde investorenes tillid og undgå strandede omkostninger.
- (22) I forbindelse med indsatsen for at udvikle et marked for vedvarende energi må den positive indvirkning heraf på beskæftigelsessituationen og den sociale samhørighed tages i betragtning.
- (23) Øgede markedsandele for elektricitet fra vedvarende energikilder vil give mulighed for stordriftsfordele og derigennem lavere omkostninger.
- (24) Små og mellemstore virksomheder og selvstændige elproducenter spiller en væsentlig rolle i forbindelse med produktionen af elektricitet fra vedvarende energikilder, og deres adgang til markedet for elektricitet fra vedvarende energikilder bør fremmes, så beskæftigelsesmulighederne for virksomheder inden for denne sektor forbedres.
- (25) Der bør tages hensyn til den særlige struktur inden for sektoren for vedvarende energikilder, som i vidt omfang udgøres af små og mellemstore virksomheder, navnlig ved revisionen af de administrative procedurer for meddelelse af bevillinger til opførelse af anlæg til produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder.
- (26) Omkostningerne ved tilslutning af nye producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder bør være gennemskuelige og ikke-diskriminerende, og der bør tages behørigt hensyn til de fordele, som indlejrede produktionsanlæg bibringer forsyningsnettet -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Kapitel I **Anvendelsesområde og definitioner**

Artikel 1

Formålet med dette direktiv er at skabe en fælles ramme for at fremme en forøgelse af vedvarende energikilders bidrag til produktionen af elektricitet inden for det indre marked for elektricitet.

Artikel 2

I dette direktiv finder definitionerne i direktiv 96/92/EF anvendelse.

I dette direktiv forstås endvidere ved:

- (1) "vedvarende energikilder": vedvarende, ikke-fossile kilder (vind, sol, geotermisk varme, bølge- og tidevandsenergi, vandkraftanlæg med en kapacitet på under 10 MW og biomasse, idet der ved biomasse forstås produkter fra land- og skovbrug, vegetabilsk affald fra landbrug, skovbrug og fødevareproduktion, ubehandlet træaffald samt korkaffald)
- (2) "elektricitet fra vedvarende energikilder": elektricitet produceret på anlæg, hvor der udelukkende benyttes vedvarende energikilder, herunder den andel af elektricitet, der fremstilles på grundlag af vedvarende energikilder, hybridanlæg, hvor der, især som reservekapacitet, benyttes konventionelle energikilder.
- (3) "støtteordning": ordning, hvorefter elproducenter direkte eller indirekte ydes statsreguleret offentlig støtte, herunder navnlig direkte pristøtte, betalt som et tilskud pr. kWh, der tilvejebringes og sælges (for eksempel som led i kvotebaserede ordninger, hvorunder der anvendes udbud eller grønne certifikater, faste "feed-in"-tariffer og faste pristillæg), investeringsstøtte og skattefritagelse
- (4) "elforbrug": den indenlandske elproduktion, plus import, minus eksport (bruttoforbrug)

Kapitel II **Nationale mål for forbrug af elektricitet** **fra vedvarende energikilder**

Artikel 3

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at forbruget af elektricitet fra vedvarende energikilder øges i overensstemmelse med de fastsatte mål, jf. stk. 2. For så vidt angår anvendelsen af denne artikel, betragtes vandkraftanlæg med en kapacitet på over 10 MW som en vedvarende energikilde.
2. Senest et år efter dette direktivs ikrafttræden og derefter hvert femte år vedtager og offentliggør medlemsstaterne en rapport med mål for det fremtidige indenlandske forbrug af elektricitet fra vedvarende energikilder. Disse mål skal afspejle den nationale målsætning for størrelsen af det fremtidige forbrug af elektricitet fra vedvarende energikilder enten forbrugt kWh eller som en procentdel af elforbruget, udtrykt på årsbasis for de næste ti år. De skal være i tråd med målsætningen om inden udgangen af 2010 at nå op på 12% af det interne bruttoenergiforbrug, som er opstillet i hvidbogen om vedvarende energikilder, og navnlig med den målsætning om en andel på 22,1% af elektricitet fra vedvarende energikilder af Fællesskabets samlede elforbrug senest i 2010, som er omtalt i bilaget. De skal desuden være forenelige med de nationale forpligtelser, de enkelte medlemsstater måtte have påtaget sig inden for rammerne af klimapolitiske forpligtelser, accepteret af Fællesskabet i Kyoto og senere. Rapporten skal ligeledes indeholde en redegørelse

for, hvilke foranstaltninger, der er truffet og skal træffes på nationalt plan med henblik på at nå disse mål.

Medlemsstaterne offentliggør hvert år en rapport, der skal indeholde en analyse af, i hvilket omfang det er lykkedes at nå de nationale mål for det foregående år og angive, i hvor høj grad de truffede foranstaltninger er i overensstemmelse med de nationale klimapolitiske forpligtelser.

3. Kommissionen vurderer hvert år på grundlag af de i stk. 2 omhandlede rapporter fra medlemsstaterne, i hvilket omfang de nationale mål, såvel hver for sig som samlet, er i overensstemmelse med de i stk. 2 omhandlede målsætninger og offentliggør sine konklusioner i en rapport.
4. Konkluderes det i den i stk. 3 nævnte rapport, at de nationale mål må formodes ikke at være i overensstemmelse med de fastlagte mål, der er omhandlet i stk. 2, forelægger Kommissionen forslag for Europa-Parlamentet og Rådet om individuelle og obligatoriske nationale mål.

Kapitel III

Adgang for elektricitet fra vedvarende energikilder til det indre marked for elektricitet

Artikel 4 Støtteordninger

Kommissionen overvåger anvendelsen af støtteordninger i medlemsstaterne og forelægger senest fem år efter dette direktivs ikrafttræden en rapport om de erfaringer, der er gjort med anvendelsen og sameksistensen af forskellige støtteordninger i medlemsstaterne. På grundlag af konklusionerne i denne rapport fremsætter Kommissionen om nødvendigt forslag til en fællesskabsramme for ordninger for støtte til elektricitet fra vedvarende energikilder. Forslaget skal:

- (a) være foreneligt med principperne for det indre marked for elektricitet
- (b) tage hensyn til de forskellige vedvarende energi-teknologiers karakteristika
- (c) være rationelt og enkelt
- (d) omfatte de overgangsordninger, der er nødvendige for at fastholde investorernes tillid.

Traktatens bestemmelser, navnlig artikel 87 og 88, finder anvendelse på støtteordningerne.

Artikel 5 Oprindelsesgaranti for elektricitet fra vedvarende energikilder

1. Medlemsstaterne sikrer senest to år efter dette direktivs ikrafttræden, at det kan garanteres, at elektricitet fra vedvarende energikilder faktisk er produceret fra vedvarende energikilder, jf. definitionen i dette direktiv, efter objektive og ikke-diskriminerende kriterier, som fastsættes af de enkelte medlemsstater. De udsteder garanticertifikater med dette formål. For så vidt angår anvendelsen af denne artikel, betragtes vandkraftanlæg med en kapacitet på over 10 MW som en vedvarende energikilde. Det skal af certifikaterne fremgå, hvilken energikilde den pågældende

mængde elektricitet er produceret fra, ligesom det, når der er tale om vandkraftværker, skal være angivet, om det pågældende anlægs kapacitet er på over eller under 10 MW.

2. Certificeringen skal gøre det muligt for producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder at dokumentere, at den elektricitet, de sælger, er elektricitet fra vedvarende energikilder i dette direktivs forstand. Medlemsstaterne anerkender gensidigt sådanne certifikater i dette øjemed. Enhver afvisning af at anerkende certifikater - navnlig med henblik på forebyggelse af svig - skal ske på grundlag af objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier. I tilfælde af konflikter træffer Kommissionen afgørelse.
3. Medlemsstaterne udpeger et kompetent organ, der er uafhængigt af elproduktions- og eldistributionsaktiviteter, til at udstede disse certifikater i løbet af det år, der følger efter dette direktivs ikrafttræden.
4. Medlemsstaterne indfører ordninger, der kan sikre, at certificeringen er korrekt og pålidelig, og de redegør i den i artikel 3, stk. 2, andet afsnit, omtalte rapport for, de foranstaltninger der er truffet til at sikre certificeringssystemets pålidelighed.
5. Efter at have hørt eksperter fra medlemsstaterne beskriver Kommissionen i den i artikel 8 nævnte rapport, hvilken form og hvilke metoder medlemsstaterne bør anvende ved certificeringen af elektricitet fra vedvarende energikilder. Om nødvendigt forelægger Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet forslag om fælles regler i denne henseende.

Kapitel IV **Administrative procedurer**

Artikel 6

1. Medlemsstaterne tager deres nuværende love og administrative bestemmelser om procedurer for meddelelse af bevillinger til opførelse af anlæg, der producerer elektricitet fra vedvarende energikilder, op til revision med det formål at forenkle og fremskynde procedurerne på det relevante forvaltningsniveau og sikre, at reglerne er objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende samt fuldt ud i overensstemmelse med de særlige karakteristika ved de forskellige VE-teknologier.
2. Medlemsstaterne offentliggør senest to år efter dette direktivs ikrafttræden en rapport om den i stk. 1 omhandlede revision, hvori der redegøres for, hvilke foranstaltninger der vil blive truffet til at fjerne lovgivningsmæssige og andre hindringer for øget produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder. Rapporten skal først og fremmest indeholde en behandling af følgende emner:
 - (a) samordning mellem de forskellige forvaltningsorganer, der medvirker ved meddelelsen af bevillinger til anlæg til produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder
 - (b) anvendelse af rimelige frister for behandling af ansøgninger om bevilling

- (c) indførelse af en hurtig planlægningsprocedure for producenter af elektricitet fra vedvarende energikilder
 - (d) muligheden for i givet fald at indføre regler om, at en bevillingsansøgning automatisk anses for imødekommet, hvis de kompetente organer ikke har besvaret ansøgningen inden udløbet af et vist tidsrum
 - (e) oprettelse af en enstrengt struktur på det relevante forvaltningsniveau for behandling af ansøgninger om bevilling til at opføre anlæg til produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder
 - (f) udpegelse på nationalt, regionalt eller lokalt plan af arealer, som er egnede til nye anlæg til produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder
 - (g) udarbejdelse af særlige retningslinjer for projekter vedrørende elektricitet fra vedvarende energikilder
 - (h) udpegelse af en myndighed (et privat - eller offentligt organ), der skal optræde som mægler i tvister mellem bevillingsmeddelende myndigheder og bevillingsansøgere
 - (i) iværksættelse af omfattende oplysnings- og uddannelsesprogrammer vedrørende teknologi til udnyttelse af vedvarende energikilder for det personale, der behandler bevillingsansøgninger.
3. Kommissionen vurderer i den i artikel 8 nævnte rapport på grundlag af de rapporter fra medlemsstaterne, der er omhandlet i stk. 2 i nærværende artikel, for så vidt angår indsatsen for at fjerne lovgivningsmæssige og andre hindringer med henblik på at sikre elektricitet fra vedvarende energikilder en større andel af markedet.

Kapitel V

Spørgsmål vedrørende elforsyningsnettet

Artikel 7

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at transmissions- og distributionsnetoperatørerne inden for deres område giver fortrinsret til levering af elektricitet fra vedvarende energikilder.
2. Medlemsstaterne pålægger transmissions- og distributionsnetoperatører at udarbejde og offentliggøre standardregler for, hvem der skal bære omkostningerne ved tekniske tilpasninger, f.eks. nettilslutninger og netforstærkninger, der er nødvendige for integreringen af en ny producent, der leverer elektricitet fra vedvarende energikilder til elforsyningsnettet.

Reglerne skal bygge på objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier, i hvilke der navnlig tages hensyn til alle de omkostninger og fordele, som installationer, der anvender vedvarende energikilder, kan forventes at ville bibringe nettet.

3. Det skal pålægges transmissions- og distributionsnetoperatører at forelægge nye producenter, der ønsker at blive tilsluttet, et omfattende og detaljeret skøn over, hvad tilslutningen vil koste.
4. Medlemsstaterne skal pålægge transmissions- og distributionsnetoperatører at udarbejde og offentliggøre standardregler for fordelingen af omkostningerne ved systeminstallationer, f.eks. nettilslutninger og netforstærkninger, mellem alle de producenter, som drager nytte heraf.

Fordelingen skal gennemføres ved hjælp af et passende kompensationssystem og baseres på objektive, gennemsigtige og ikke-diskriminerende kriterier, hvori der tages hensyn til det udbytte, såvel oprindeligt og senere tilknyttede producenter som transmissions- og distributionsnetoperatører har af tilslutningen.

5. Medlemsstaterne tager i den i artikel 6, stk. 2, omtalte rapport ligeledes stilling til, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at lette adgangen til forsyningsnettet for elektricitet fra vedvarende energikilder. Rapporten skal først og fremmest indeholde en analyse af behovet for at indføre tovejsmåling.

Kapitel VI **Afsluttende bestemmelser**

Artikel 8

Med udgangspunkt i blandt andet de resultater, som den 1. januar 2004 er opnået inden for Fællesskabet som følge af direktiv 96/92/EF, og i de fremskridt, der er gjort med hensyn til opfyldelsen af de klimapolitiske forpligtelser, samt på grundlag af de rapporter, medlemsstaterne har udarbejdet i henhold til artikel 3, stk. 2, og artikel 6, stk. 2, forelægger Kommissionen - om nødvendigt to år efter dette direktivs ikrafttræden og under alle omstændigheder senest den 31. december 2004 – Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om gennemførelsen af dette direktiv.

Kommissionen udarbejder senest den 1. januar 2009 en endelig rapport.

Der skal i disse rapporter tages hensyn til de fremskridt, der er gjort med hensyn til at få afspejlet de eksterne omkostninger ved produktion af elektricitet, der ikke er fremstillet på grundlag af vedvarende energikilder, og indvirkningen af statsstøtte til produktion af elektricitet, der ikke er fremstillet på grundlag af vedvarende energikilder.

I den endelige rapport skal der navnlig tages hensyn til medlemsstaternes muligheder for at nå de mål, der er opstillet inden for rammerne af artikel 3, og til eventuel forskelsbehandling mellem forskellige energikilder. I givet fald forelægger Kommissionen sammen med rapporterne yderligere forslag for Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 9

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. maj 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 10

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 11

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

BILAG

Vejledende tal for medlemsstaternes mål

Som nævnt i artikel 3, stk. 2, indeholder dette bilag en vejledning i fastsættelsen af nationale mål for andelen af elektricitet fra vedvarende energikilder (VEK-E).

1. Analysegrundlag

I analysen og beregningen af tallene i tabellen under punkt 3 er indgået følgende elementer:

- Ajourføring af Teres II-undersøgelsens bedste praksis-scenario¹, således at der tages hensyn til den seneste udvikling inden for vedvarende energikilder (VEK).
- Officielle Eurostat-oplysninger fra 1997 om VEK-E-forbruget pr. medlemsstat.
- Bruttoelforbrug pr. medlemsstat - taget fra referencescenariet i "Energy in Europe - European Union Energy Outlook to 2020", som blev offentliggjort i november 1999².
- Handlingsplaner, strategier, hvidbøger osv. offentliggjort i medlemsstaterne samt diverse sektorundersøgelser og nyere rapporter, hvori mulighederne og udviklingen inden for vedvarende energi analyseres, er i vidt omfang brugt i analysen.

2. Metodologi

Beregningen af vejledende VEK-E-mål for medlemsstaterne bygger på princippet om, at målene samlet skal være i overensstemmelse med hvidbogens målsætning om en fordobling af andelen af VEK til 12% af det interne bruttoenergiforbrug inden udgangen af 2010, og at dette skal opnås ved en fælles indsats, der tager udgangspunkt i de teknologiske og økonomiske muligheder i de enkelte medlemsstater.

I hvidbogen er dette mål på 12% for vedvarende energikilders samlede andel af det interne bruttoenergiforbrug omsat til et specifikt mål for andelen af forbruget af elektricitet fra vedvarende energikilder. Hvidbogen indeholder med andre ord projekteringer for den udvikling af VEK-E, der er nødvendig for at nå det overordnede mål på 12%. Resultaterne af projekteringerne nødvendiggør en fordobling af VEK-E fra 337 TWh (14,3%) i 1995 til 675 TWh (23,5%) i 2010. Disse projekteringer er anvendt som udgangspunkt for analysen.

En gennemgang af medlemsstaternes nuværende mål viser, at disse ikke er tilstrækkelig ambitiøse til, at det vil være muligt samlet at nå det overordnede mål på 12% eller den specifikke VEK-E-andel, der opereres med i hvidbogen.

¹ Teres II - The European Renewable Energy Study, Europa-Kommissionen, 1997. Med udgangspunkt i forskellige scenarier analyseres det i Teres II-undersøgelsen, hvor vidtrækkende politiske initiativer der er behov for med henblik på at nå Fællesskabets mål for udviklingen af VEK. Teres II gennemførtes for Europa-Kommissionen inden for rammerne af Altener-programmet og udgjorde den væsentligste del af analysegrundlaget for udarbejdelsen af hvidbogen.

² Energy in Europe – European Union Energy Outlook to 2020, særudgave, november 1999, Europa-Kommissionen – Det fælles analyseprojekt.

Med det formål at få fastlagt en række vejledende mål for medlemsstaterne, som er forenelige med hvidbogens målsætning, er en ajourført udgave af den energimodel, der blev brugt ved udarbejdelsen af hvidbogen, anvendt som det primære analysegrundlag, idet der tages hensyn til de senest tilgængelige tal (der er i udformningsprocessen brugt 1997-tal fra Eurostat samt tal for bruttoelforbruget fra referencescenariet³, hvortil kommer, at den seneste teknologiske udvikling, såsom fremskridt og nyskabelser inden for vindenergi, markedsindtrængningskurver osv. er indgået i beregningerne).

Den anvendte energimodel er SAFIRE (Strategic Assessment Framework for the Implementation of Rational Energy), som anvendtes allerede i forbindelse med Teres II-undersøgelsen, og som oprindeligt udvikledes under Joule II-programmet⁴.

SAFIRE er en meget avanceret database og computermodel, som blandt andet indeholder landespecifikke databaser med oplysninger om efterspørgselen efter energi fordelt på sektorer, energipriser, teknologiomkostninger og vedvarende energikilder. SAFIRE er til dette formål blevet forvaltet på land-til-land-basis for de 15 EU-lande, idet man har anvendt bedste praksis-scenariet fra Teres II-undersøgelsen, som er det scenario, der ligger til grund for 12%-målet i hvidbogen.

De seneste oplysninger om medlemsstaternes mål og politikker er anvendt som referenceramme med henblik på at underbygge resultaterne af beregningerne i forbindelse med TERES II-ajourføringen og for at kontrollere, i hvilket omfang modelprojektioner og medlemsstaternes nuværende mål er i overensstemmelse med hinanden.

3. Vejledende tal for medlemsstaternes mål

De TWh-procentsatser og -beløb pr. medlemsstat, der er angivet i nedenstående tabel, er resultatet af ovenfor beskrevne analyse. De vejledende mål for medlemsstaterne er samlet forenelige med hvidbogens målsætning og fører i den ajourførte analyse til en VEK-E-andel af det samlede elforbrug i EU på i alt 22% inden udgangen af 2010⁵. De vejledende mål for den enkelte medlemsstat er udtrykt som en procentdel af bruttoelforbruget inden udgangen af 2010⁶. Værdierne i TWh er med som reference.

Tallene for de enkelte landes bruttoelforbrug er taget fra referencescenariet i "Energy in Europe". I dette referencescenario opereres der med en forventet stigning i den endelige efterspørgsel efter energi på 1,2% om året i perioden 1995-2010. Opnår en medlemsstat et lavere bruttoelforbrug end det, der opereres med i referencescenariet, vil det samme mål i procent være ensbetydende med et lavere forbrug af VEK-E i TWh.

³ Jf. fodnote 14.

⁴ SAFIRE, Europa-Kommissionen, Generaldirektorat XII - Videnskab, Forskning og Udvikling, 1995.

⁵ Projekteringerne i hvidbogen var baseret på et tidligere opstillet scenario for elforbruget. I denne beregning er anvendt det nye 1999-scenario for elforbruget, hvori VEK-E-andelen af elforbruget er ændret fra hvidbogens 23,5% til en andel på 22,1%. Et forbrug på 675 TWh, som der opereres med i hvidbogen som bidrag til opnåelsen af målet på 12% for vedvarende energikilders samlede andel, vil således resultere i en andel på 22,1% af elforbruget.

⁶ For så vidt angår dette direktiv, er "elforbrug" i artikel 2 defineret som den indenlandske elproduktion plus import minus eksport (bruttoforbrug).

Vejledende tal for medlemsstaternes mål for VEK-E's bidrag til bruttoelforbruget inden udgangen af 2010

	I procent*	<i>TWh</i>
Østrig	78,1	55,3
Belgien	6,0	6,3
Danmark	29,0	12,9
Finland	35,0	33,7
Frankrig	21,0	112,9
Tyskland	12,5	76,4
Grækenland	20,1	14,5
Irland	13,2	4,5
Italien	25,0	89,6
Luxembourg	5,7	0,5
Nederlandene	12,0	15,9
Portugal	45,6	28,3
Spanien	29,4	76,6
Sverige	60,0	97,5
Det Forenede Kongerige	10,0	50,0
Den Europæiske Union	22,1%	<i>674,9</i>

* VEK-E-forbruget i % af det samlede bruttoelforbrug på 3 058 TWh, jf. prognosen i referencescenariet.

4. De officielle oplysninger fra Eurostat om medlemsstaternes VEK-E-tal for 1997, sammenholdt med vejledende mål for 2010

	VEK-E - % 1997	VEK-E - % 2010	VEK-E - % 1997 ekskl. vand- kraft fra store anlæg	VEK-E - % 2010 ekskl. vand- kraft fra store anlæg
Østrig	72,7	78,1	10,7	21,1
Belgien	1,1	6,0	0,9	5,8
Danmark	8,7	29,0	8,7	29,0
Finland	24,7	35,0	10,4	21,7
Frankrig	15,0	21,0	2,2	8,9
Tyskland	4,5	12,5	2,4	10,3
Grækenland	8,6	20,1	0,4	14,5
Irland	3,6	13,2	1,1	11,7
Italien	16,0	25,0	4,5	14,9
Luxembourg	2,1	5,7	2,1	5,7
Nederlandene	3,5	12,0	3,5	12,0
Portugal	38,5	45,6	4,8	21,5
Spanien	19,9	29,4	3,6	17,5
Sverige	49,1	60,0	5,1	15,7
Det Forenede Kongerige	1,7	10,0	0,9	9,3
Den Europæiske Union	13,9%	22,1%	3,2	12,5%

Mulighederne for udnyttelse af vandkraft fra store anlæg afhænger i vidt omfang af geografiske forhold. For at tage højde for dette er ovenstående sammenligninger angivet såvel med som uden vandkraft fra store anlæg. De indbyrdes forskelle i tallene for den nuværende andel af VEK-E i de enkelte lande, hvor vandkraft fra store anlæg ikke er medregnet, viser i en vis udstrækning, hvorvidt politikker til fremme af VEK er gennemført hensigtsmæssigt.

Det skal bemærkes, at udviklingen inden for VEK-E siden 1997, som der endnu ikke foreligger officielle Eurostat-tal for, på flere områder synes at have været positiv, ligesom en lang række lande tilsyneladende er begyndt at føre effektive politikker til fremme af VEK.